

inden for forholdsvis snævre grænser, og især at forskellen mellem skattetal og udgiftstal målt i kroner normalt ikke ville blive påfaldende stor.

Hvor snævre grænser, man regnede med, fremgår af den omstændighed, at man, da man i forbindelse med arbejdet med ordningens udarbejdelse foretog en skønsmæssig beregning af virkningerne af eventuelle forskydninger mellem skattetal og udgiftstal, gik ud fra den forudsætning, at der ikke blev tale om større forskydninger end 10 pct. op og ned.

Det er klart, at i det omfang skattetal og udgiftstal bevæger sig på ensartet måde, vil selv en stærk stigning af disse tal ikke give sig større udslag. Tænker man sig nemlig, at skattetal og udgiftstal stadig er lige store, vil udligningsberegningerne altid blive foretaget således, at opholdskommuneskatten indgår i udligningsberegningerne med 100 pct. af grundbeløbet.

Opstår der derimod som sket en væsentlig forskel mellem skattetal og udgiftstal, således at opholdskommuneskatten i henhold til lovens regler skal indgå i udligningsberegningerne med en procent, der afviger ikke ubetydeligt fra 100, vil det være påkrævet for at bringe resultaterne af udligningen i overensstemmelse med de forudsætninger, der ligger bag ved udligningsordningen, at man finder en yderligere regulator ved beregningen af den procent af grundbeløbet, hvormed opholdskommuneskatten skal indgå i udligningen.

Selvom såvel skattetal som udgiftstal selvfølgelig i store træk vil følge den økonomiske udvikling, er det dog klart, at man i disse tal ikke har noget udtryk for, hvad man kunne kalde „kronens købekraft“. Variationer i skattetal kan nemlig udover at være udtryk for ændringer i prisniveauets højde også være resultatet af ændringer i skattesatserne og af forskydninger i velstanden blandt skatteyderne og i vurderingsniveauet for faste ejendomme m. v. På den anden side vil heller ikke udgiftstallet kunne opfylde en „pristalsmæssig“ funktion, idet kun en vis del af de kommunale udgifter indgår ved beregningerne af tallet, ligesom de kommunale udgifter som regel vil være noget bag efter inflatoriske eller deflatoriske bevægelser i samfundet.

Endelig påvirkes udgiftstallet også af forskydninger som følge af en forøgelse eller en nedsættelse af de kommunale opgaver rent absolut. Således vil en forøgelse af en kommunes udgifter til f. eks. sundhedsvæsen derved, at man indfører en sundhedsplejerskeordning, medføre en stigning i udgiftstallet, uden at dette i sig selv betyder, at det almindelige prisniveau har været underkastet forskydninger.

Retten har herefter ment at holde sig nærmest til ordningen fra 1937 ved at foretage en simpel pristalsregulering af spændvidden mellem de i udligningsberegningerne indgående skattetal og udgiftstal og herunder anvende det prisindex, som er den i samfundet almindeligt anvendte målestok for kronens købekraft, nemlig det af Det statistiske Departement udregnede detailpristal. Man skal i denne forbindelse henviser til, at detailpristallet på vigtige områder inden for den kommunale økonomi er den direkte eller indirekte anvendte regulator, således bl. a. med hensyn til lønninger samt med hensyn til satser for renter og understøttelser efter sociallovgivningen.

Der er i overensstemmelse hermed i det af retten udarbejdede udkast til lovforslag optaget en bestemmelse gående ud på, at den forskel, målt i kroner, som for hvert enkelt regnskabsår konstateres imellem skattetal og udgiftstal, nedsættes efter forholdet mellem detailpristallet i 1935 og detailpristallet for juli kvartal i det pågældende regnskabsår.

Når man tager detailpristallet for juli 1935 som udgangspunkt, er det dels fordi Det statistiske Departement i dette kvartal foranstaltede en ny detailpristalsberegning, således at man satte pristallet for juli kvartal 1935 til 100, og dels fordi udligningsordningen er baseret på de kommunale regnskaber fra regnskabsårene 1933—34 og 1934—35.